П е р е ц ь

№ 10. КИЇВ, ТРАВЕНЬ 1949 р. РІК ВИДАННЯ IX ЦІНА 1 КРБ.

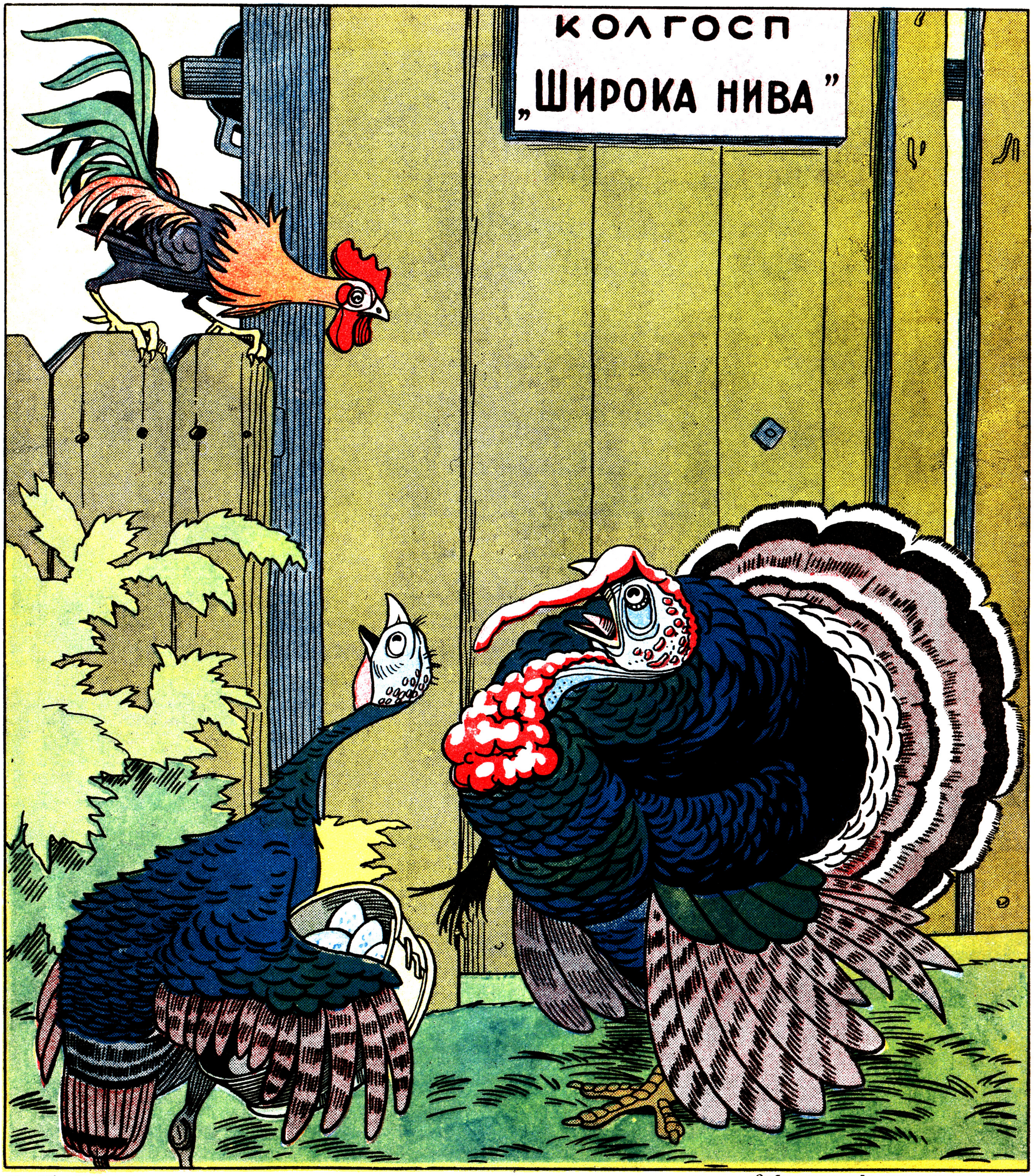

Мал. ГРІ-гор'єва.

«Особливо погано стоїть справа з розведенням у колгоспах індиків, які є найцінішим видом домашньої птиці».

(З постанови Ради Міністрів СРСР і ЦК ВКП(б) про трирічний план розвитку тваринництва).

ПІВЕНЬ. — І чого ви тут такий галас зняли?

— Та ніяк не можемо переконати керівників вашої артілі, що ми високопродуктивна птиця.

Колектив харківського заводу «Серп і молот» достроково виконав свої зобов'язання, звільнивши 6 мільйонів карбованців оборотних коштів.

Мал. С. САМУМА

— Тут діло прийняло по-справжньому хороший оборот!

Здоровенькі були!

ЛИСТ ТОВАРИШЕВІ АРСЄЄВУ — НАЧАЛЬНИКОВІ КРИНИЧАНСЬКОГО РАЙВІДДІЛУ МВС, ДНІПРОПЕТРОВСЬКОЇ ОБЛАСТІ

Здоровенькі були, товаришу Арсєєв! Низенько кланяється Вам Перець і спішить повідомити, що він з радістю невимовною побажав зарахувати Вас, бравого криничанського діяча, до списку своїх почесних клієнтів. Це благородне наше бажання виникло в тісному зв'язку з Вашим благородним бажанням прославитись. Прославитись, незважаючи ні на що! Прославитись за всяку ціну!

— Чортзна-що робиться, — не раз говорили Ви, залишаючись «тет а тет», як кажуть французи, з своїм високим себелюбством.

— Тому, дивись, бронзовий бюст за життя ставлять, тому лауреата присвоюють, про того натхненні вірші поети віршують, а тут робиш, робиш, як віл, і ніякої тобі слави. Дивись, ще вмреш, або переведуть в інший район, і криничанці не те що бронзового бюста не поставлять, а й добрим словом не пом'януть.

— Здається був у нас колись такий Арсєєв, — скажуть в кращому випадку, — а де дівся — не знаємо.

В гіршому ж випадку можуть сказати й гірше:

— Арсєєв? Що ви! З роду в нас такого не було. Навіть прізвища такого в районі ніхто не пам'ятає.

«Ні, цього не буде! — поклялися Ви. — Про якихось відсталих глупівських градоначальників і то класик написав, увіковічив їх, а я що — рижий! Ну, за які заслуги, — обурювались Ви, — потрапив в анналп класичної літератури градоначальник города Глупова Дю-Шаріо, віконт, Ангел Дорофейович? За те, що любив убиратися в жіноче плаття і ласував жабами. Ха! Або Грустілов, Ераст Андрійович. Теж мені важна птиця! Відзначався ніжністю і чутливістю серця, любив пити чай у міському гаю і не міг без сліз бачити, як токують тетерева! Залишив по собі декілька творів ідилічного змісту і вмер від меланхолії в 1825 році. Подумаеш герой! Та він проти мене, як муха проти дзвіниці. Та я можу вчинити таке, що меланхолікові Грустілову й не снилося!».

Молодець, товаришу Арсєєв! Ви довели на ділі, що не любите кидати слів на вітер. 2 квітня 1949 року Ви вчинили подвиг, яким пишався б навіть майор Перехват - Залихватський, відомий Вам по Салтикову-Щедріну. В цей весняний день Ви штурмом взяли... квартиру завідувача районним відділом сільського господарства Панаса Павловича Голубенка, одним ривком зірвали замок на дверях, викинули всі хатні речі Голубенка на конюшню і міцно закріпились на завойованій житлоплощі.

Баталія, як нам відомо, обійшлася без кровопролиття, бо Панас Павлович Голубенко був у цей час на полях району і сім'ї вдома не було.

Розповідають, що товариш Голубенко за допомогою районних організацій намагається видворити Вас із своєї квартири, що виконком райради виніс спеціальне рішення, в якому просить обласного прокурора й начальника обласного управління МВС «притягнути тов. Арсєєва до відповідальності за незаконні його дії і за використання озброєних підлеглих йому осіб при захопленні квартири», але даремно! Ви поставили біля квартири озброєного міліціонера і той, за Вашим наказом, не підпускає нікого на гарматний постріл.

Не здавайтесь, товаришу Арсєєв, стійте мужньо до кінця, і слава, невмируща слава буде за Вами.

Не печалуйтесь, що розносить по світу славу про Вас не перо класика, а скромне перчанське перо. То не біда. Ми легкі на почин і не виключена можливість, що наш теплий лист — лише перша ластівка. Дивись, ще напише і дніпропетровський обласний прокурор, і Ваш безпосередній обласний начальник напише, і партійна організація напише. Будьте певні, в наш час таких героїв, як Ви, шановний товаришу Арсєєв, не залишають поза увагою.

З нетерпінням чекаємо Вашої письмової згоди бути нашим почесним клієнтом. Привіт Вам і найщиріші побажання від усього серця.

Од Вашого ПЕРЦЯ.

Нотатки нашого оглядача

У Глазго демонстранти освистали британського прем'єра Еттлі. Як повідомляють очевидці, мер міста запевнив главу уряду, що добрі громадяни, знаючи американські симпатії сера, були щасливі вітати його по американському звичаю — свистом.

●

Грецького міністра Маркезініса було недавно викрито, як крупного валютчика. Щождо решти членів кабінету, то прем'єр-міністр Софуліс свято дотримується правила: «Не спійманий—не злодій».

●

Всупереч сподіванням, божевілля міністра оборони США Форрестола зовсім не шокірувало вищі кола Уолл-стріту: антирадянський сказ тепер модна хвороба серед правлячих кіл Америки.

ЧЕРНІГІВСЬКІ ГІПНОТИЗЕРИ

СЕАНСИ МАСОВОГО ГІПНОЗУ

Гіпнотизер — людина, що усипляє. Вона водить руками в повітрі, примушує дивитися на блискучу річ і монотонно повторює: «Спати... спати... спати». Воля клієнта слабне, він засинає й бачить уві сні все, що йому навіє гіпнотизер.

Як правило, гіпноз застосовується в медицині. Але за останній час, як ми довідались, його почали застосовувати і в сільському господарстві. На Чернігівщині, наприклад, у ролі гіпнотизерів здебільшого виступають працівники МТС.

Бригадир тракторної бригади Петрушанської МТС т. Ломака, загіпнотизувавши голову артілі ім. Шевченка т. Диму, примусив його підписати акта, нібито 20 гектарів льону в артілі посіяно сівалками. Насправді ж льон посіяно вручну і МТС тут ні при чім.

У Михайло-Коцюбинському районі агроном відмовився прийняти від МТС 400 гектарів недоброякісної весноорапки. Тоді його почали гіпнотизувати різні представники. Звичайно, тут не обійшлося без махання руками та повторення одноманітних слів. Гіпноз був масовий з тією лише різницею, що гіпнотизований був один, а гіпнотизерів декілька. Воля в агронома послабла і він, кінець кінцем, визнав брак за високу якість.

На радах МТС багато директорів намагалися провести сеанс масового гіпнотизування голів колгоспів. Вони старалися навіяти їм, що самі працюють добре, а в усьому винні колгоспи. Але виявилося, що не кожного голову можна загіпнотизувати. Один із них так і заявив:

— Виходить щось дивне: ви тут гіпнотизуєте нас, а засинаємо не ми, а ваші ж тракторпсти!

І справді — кожної ночі в області простоюють до сотні тракторів. Головна причина простою — звичайнісінький сон трактористів.

ТЕЛЕФОНОБОЯЗНЬ

В управліннях і канцеляріях для гіпнозу успішно застосовуються середні числа. Ними починають так швидко жонглювати перед очима, що мимохіть вас тягне на сон. Щоб не піддатися статистичному гіпнозові, ми вирішили поїхати в середню МТС, — дістати середнє враження від діяльності чернігівських механізаторів. Вибрали Куликівську МТС, бо до неї ніяк не дозвонишся телефоном. У директора МТС т. Точеного з'явилася якась нова професійна хвороба: телефонобоязнь. Щойно задзвонить телефон — він стрімголов вибігає з контори й, осідлавши перший-ліпший авто або мото, або велотранспорт, тікає в бригади. Дні і ночі він у русі. Покрутиться в бригаді хвилин десять без толку, і мчить далі, тікаючи і від контролю, і від керівництва, і від планування роботи, і від телефонних дзвінків, і від самого себе.

— Де директор? — питають відвідувачі.

— В полі.

— Керує?

— Де там, маскується!

На момент нашого приїзду ловитва директора тривала. Спробували й ми включитися в цю погоню, та дарма! Наздогнати його не було ніякої змоги.

Вивчивши історію дивної хвороби директора, ми прийшли до висновку, що вона пояснюється побоюванням критики. Від критики згори він тікає. А критику з боку колгоспів — забороняє. Причім, не маючи, мабуть, здібностей гіпнотизера, він рубає з плеча. У селі Виблі, наприклад, колгосп ім. XX-річчя Жовтня поскаржився на недоброякісну роботу тракторів. Директор МТС т. Точений одразу ж зняв з колгоспу всі трактори.

Куликівська МТС розташована на околиці села Куликівки. У селі три артілі: ім. Політвідділу, «Червоний прапор» та ім. Будьонного. За умовою МТС повинна виконати в цих артілях до 90 проц. усіх польових робіт. І саме в цих артілях МТС працювала найгірше. Замість 6—7 днів сівба тривала тут до двадцяти. Кажуть: «Кожен кулик своє болото хвалить», але ми не бачили жодної людини, яка б похвалила Куликівську МТС.

СОН ЛІТНЬОЇ НОЧІ

В області чимало знатних трактористів. Є чудові трактористи і в Куликівській МТС, наприклад, у червонопрапорній бригаді т. Спутая. Та передовий досвід тут не розповсюджується, а поганий — навпаки.

— Скільки гектарів виорють — стільки днів стоять на «підтяжці», — скаржаться колгоспники. — А їх самих і підтягнути нікому!

Вночі, у селі Вереси, ми наштовхнулися на загадкову картинку: трактор стоїть, нікого ніде немає, пальне без охорони. Де ж тракторист? Пів ночі шукали ми його, а він, виявляється, мирно спить у будці залізничника. У сусідній бригаді т. Андрієнка бригадир і трактористи працюють немовби синхронно: коли бригадир хропе, йому в тон дружно хропуть і трактористи. І замість роботи виходить суцільна музикальна ідилія: «Сон літньої ночі».

Питаємо: «Невже ви не зацікавлені у виконанні плану?» — Відповідають, позіхаючи, аж щелепи тріщать: «Літо ще велике — встигнемо заробить!»

Літо велике — значить, можна піддаватися «мокрим настроям», — коли протряхне, тоді оратимемо. Літо велике — значить, ухиляйся від гарячої весняної роботи. Літо велике — а тому зривай усі строки польових робіт, не виконуй умов з колгоспами, порушуй агротехніку. Це характерний настрій для трактористів-недбайленків. І чим слабша виховна робота в МТС, тим більше в них любителів «великого літа».

На Чернігівщині 31 трактор взагалі не вийшов на поле. Мабуть, начальник управління МТС т. Ященко теж гадає, що «літо велике». Ці потужні трактори стоять по дворах МТС, як пам'ятники недбалим механізаторам-гіпнотизерам.

Час уже рішуче заявити:

— Гіпнотичний сеанс закінчено! Прокиньтесь! Працюйте вдень і вночі на повну потужність. Літо коротке — не проспіть урожай!

Петро ЛУБЕНСЬКИЙ,
спеціальний кореспондент ПЕРЦЯ.

Чернігівська область.

У десятьох найбільших містах Канади організовано Ради боротьби за мир.

Мал. О. КОЗЮРЕНКА

— І що ж вони нам радять ці Ради?
— Радять згадати про долю Гітлера...

Недавно створене на Вінниччині добровільне спортивне товариство «Колгоспна нива» вже об'єднує в своїх лавах понад 130 тис. фізкультурників.

Мал. БАТУРІНА

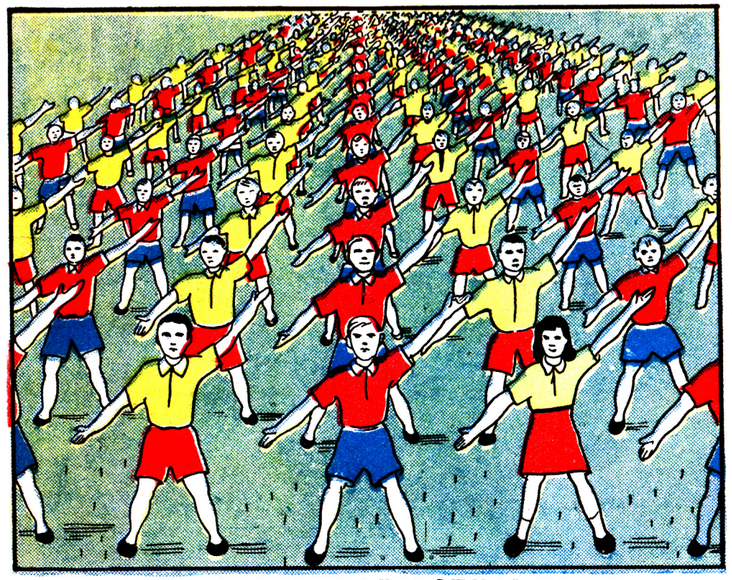

РЯСНІ СХОДИ «КОЛГОСПНОЇ НИВИ»

НАУКОВА РОБОТА ПРОФЕСОРА БЕГЕМОТА

БАЙКА

Від скуки
Задумав Бегемот удатись до науки.

Оскільки ж Африка і затишки болот,
І рідний ліс, і рибоводні плеса
Не викликали в ньому інтереса,
То Бегемот
Рішив розвідати арктичну зону.
Рішив і тут же... сів до телефону...

(Поїхати б! Так лінь). І... дзень-телень:
— Алло! Це Арктика? Ага, це ти тюлень!?
Ну, як живеш? Потрібні точні дані:
Погода як? Вітри? Та інше... в цьому ж
плані!

Ледь-ледь продерши сонні очі,
Тюлень одмовив неохоче,
Уткнувшись носом у крижану глибу:
«Погода так собі. Живем і ловим рибу».

...Погомонівши так з тюленем-другом,
Недавно «вчений» цей
Представив цикл статей:
«Про ловлю риби за полярним кругом».

Ф. КРИВІН.

НЕНАПИСАНА ЗАЯВА

Пізнього вечора, коли в кабінеті стало порожньо і на столі притихли, немов поснули, телефони, директор авторемонтного заводу комбінату «Ворошиловградвугілля» тов. Рев'якін заметушився...

— Напишу! — сказав він. — Напишу заяву! Це буде з мого боку чесно.

Сів до столу і, погризуючи кінчик олівця, написав:

«Керуючому комбінатом «Ворошиловградвугілля». Доводжу до Вашого відома, що майстер Орловський, який з моєї вини цілий місяць прогуляв, одержав з мого ж дозволу за цей прогул гроші з каси держави. Таке явище я вважаю неприпустимим, обурливим. З якої статті держава нестиме збитки? Прошу ці гроші (копію відомості додаю) віднести на рахунок моєї зарплати. Дуже прошу не відмовити.

РЕВ'ЯКІН».

Але, на жаль, такої заяви до комбінату тов. Рев'якін не написав. А пора б уже, давно пора! З часу незаконного звільнення майстра заводу тов. Орловського минуло не багато, не мало — п'ять місяців.

Один з цих місяців пройшов у майстра так.

Шість днів він просидів на засіданнях конфліктної комісії заводу, яка виносила рішення — поновити Орловського на роботі.

Два дні пішло на те, поки Рев'якін на цьому рішенні навкіс написав резолюцію: «Що мені РКК?»

Тиждень з гаком майстер проштовхував свою скаргу з кімнати в кімнату в обкомі профспілки вугільників. Зрештою інструктор ЦК спілки тов. Коваленко написав — «поновити майстра на роботі з оплатою за вимушений прогул».

Потім Орловський знову два дні ждав, доки Рев'якін написав: «Що мені обком з його інструктором?».

Ще декаду справа лежала у пащі прокурора Климівського району. На одинадцятий день прокурор наважився зняти трубку телефону і порадив: зважте, мовляв, бо характер у вас, як видно, крутий...

Слово «крутий» розгнівило директора, і він буркнув:

— Далі видно буде! (На письмі це мало означати: «Що мені прокурор?»).

Після цього скаргу пронумерували у міській прокуратурі, при допомозі якої Рев'якін змушений був підписати новий наказ, і жертва його директорського принципу — майстер Орловський, нарешті, вийшов на роботу.

Так, приблизно, закінчилась тяганина, затіяна Рев'якіним. Та нам здається, що кінець тут повинен бути ось який. Бухгалтер авторемонтного заводу найближчим часом має зайти в кабінет директора, чемно привітатись і сказати: «Тут, шановний товаришу директор, ви подали заяву, що з вас належать гроші, які вам позичила каса для розрахунку з Орловським. Розпишіться, будь ласка. Спасибі. Всього кращого».

Іван ЦАРЕВИЧ.

При редакції журналу «Перець» створено літературну студію, яка об'єднує початкуючих поетів і прозаїків—сатириків та гумористів. На цих двох сторінках ми друкуємо твори наших студійців та молодих художників.

З КРИМІНАЛЬНОГО АЛЬБОМА ПЕРЦЯ

Скульптурні карикатури Ю. ІВАКІНА

Типи злочинців. Палії.

А. КОСТОВЕЦЬКИЙ

Ілюстрації Г. ГЛІКМАНА

Виставка собак у Лондоні

Після тривалої перерви в Британії поновлено виставки собак. На останній виставці у головному залі Олімпії невистачило місць для всіх собак.
«БРИТАНСКИЙ СОЮЗНИК». 1949 р.

В Лондоні, вперше після війни,
Виставка собак відкрилась,
Надто багато вже після війни
В світі собак наплодилось!

Зібраних псів не вміщає ніяк
Простора, похмура зала.
Біжать британці дивитись собак —
Сенсація ж небувала!

Різних барбосів, маститих хортів,
Хатніх, домашніх, лягавих —
Прислали з усіх материків
Майже усі держави.

Породи там всякі! Поглянеш — одні
Никають, скрививши морди,
А інші на вигляд — такі чепурні
Й пихаті, як справжні лорди.

Гарчить на адресу «червоних» держав
Бульдог — Твердолоб, що сигару
В квадратні щелепи міцно узяв
І диму пускає хмару.

Ось в окулярах, низенький на зріст,
Другий представник бульдожий —
В каталозі значиться, як «лейборист»,
Мордою з першим схожий.

Третій бульдог поглядає з-за грат,
Мружачи очі зарослі,
Вірний напарник бульдогів-близнят,
Відомий під кличкою «Мослі».

Дрімала, крутячи сонно хвостом,
Панського роду штука,
Схожа з барбосом «Леді Астор»,
Стара ексцентрична злюка.

Як Цербер, готовий зробити стрибок,
Четвертої республіки рицар,
Облизувався лягавий «Жюль Мок»,
Хижак і відомий вбивця.

Доберман-пінчер — носатий «мусью»,
Улюбленець римського папи,
Гавкав, немов би давав інтерв'ю,
Схрестивши на грудях лапи.

Поряд «Блюм» — басет. Як фігляр
«Служив» і поблимував косо,
Слину ковтаючи — на долар,
Що лежав поблизу, коло носа.

«Де-Гаспері» поруч — шкура одна —
Левретка — смиренна личина,
Навчена при тому стріляти вона
Ззаду з-за рогу, в спину.

Болонка — старесенький песик «Пій»,
Дванадцятий в панському ряді,
Старанно молився — лукавий змій! —
Батько підлот і зрадн.

Лежав—хай простить паралель цю аллах!—
Мов плювок на листі корана,
Вигнувши, скорчивши свастику з лап,
«Ялчин» — такса погана.

За тридцять крихіток хрипло вив,
Скиглячи дуже нудно,
І розлючено бліх ловив
«Шумахер» — шпіц паскудний.

Господарем ніжно любимий новим,
Огидний, немов поганка,
З подраним бантиком голубим
Пудель іспанський «Франко»:

Хоча він потворний і куций на зріст, —
Як лев марокканський тримався,
Задерши короткий тремтячий хвіст,
Гарчав і посміхався.

Гола, як мама родила,
була
Смішна бразільська собака —
Хоча і плюгава, і ростом мала,
Та пужилась хитра кривляка!

Ій тільки чубчик (відомо це нам)
Предки лишили недбалі,
А нині за службу двом панам
Вчепили їй дві медалі.

Чілійський найманий буйствував дог,
Створіння брудне, дволике
(Його обійшов, видно, розумом бог!):
Не любить поетів великих.

Наче гієна, наїживши шерсть,
В групі собачій «маккорміка»
Лежав на подушечці жовтий «Херст»,
На диво усім — без намордника.

Коли ж кілька негрів пройшло
Побіля цих експонатів, —
По-куклуксклановському затрясло
Собак із хвалених Штатів.

Високочиновний «Мандарин»,
З битою мордою, гибів,
Вив!.. Гоміндановський Су-кин-син
Вив на свою загибель!

Не оглядаючись зовсім на зал,
Без сорому, осатаніло
Мопс по-японському, звично лизав
Не зовсім божественне тіло.

Вовтузився в закутку фельдшер Клей,
Няньчив бізонську вівчарку,
Прикладаючи їй сепаратний клей
І маршаллську припарку.

Гасали на виставці відомі пси,
Чинячи обнюх загальний:
Тягли до сусідських хвостів носи, —
Розслідували дух лояльний?

Між тих, кого вабить загарбницький зуд
Між тічками різних собачок,
Між всяких продажних шавок-приблуд,
Що клянчать дрібних подачок,

Серед покритих ганьбою «вояк»,
Гангстерів, псів поважних,
Коментаторів-бобиків, мосьок-писак,
Усяких барбосів продажних —

Тинявся брудний, обчухраний весь,
Тягнучи хвіст, дворняга,
Паршивий пес, бездомний пес,
Безпачпортний бродяга.

Звідкіль він? Чий?.. Ніхто не знав,
Та чути було в хорі,
Як він лестиво підвивав
Ощй скаженій своpі.

І раптом — стихли голоси:
Джентльмен зайшов до зали —
На задні лапи ставши, пси
Благанно заскавчали.

А він, тріумфально обходячи всіх, —
Добрий, багатий янкі, —
Тикав у зуби любимців своїх
Старої конини банки.

Поблажливо так головою кивав
Свори цієї володар, —
— На! — і сильніш вибухало «гав, гав»,
— На! — шаленів господар.

Вовчий розпалюючи апетит,
Сам аж тоді лишив їх,
Як нашийники з маркою «Уолл-стріт»
Туго затяг на шиях.

* * *

Пробачення прошу в звичайних собак,
Що, сатирі їдкій на догоду,
Порівнянням грубим образив я так
Їх благородну породу.

Звичайних собак —
поважає всяк,
Відома їх мирна вдача;
А тих от — кривавих,
скажених собак
Чекає і смерть собача!

Переклав з російської
П. ГЛАЗОВИЙ.

ЛІДЕРИ ВРОЗДРІБ

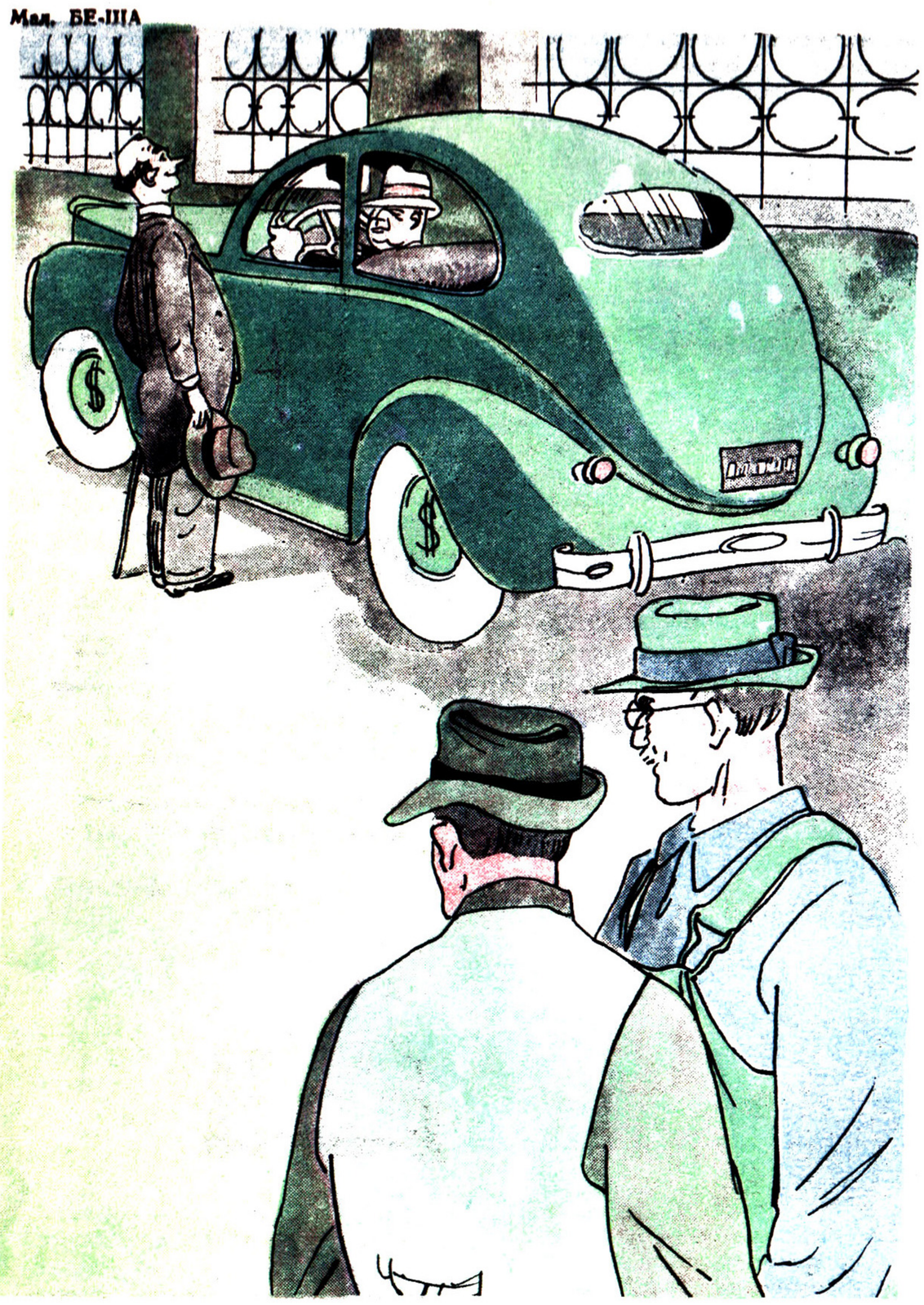

— Лідер нашої профспілки тепер сам не свій!
— Чому не свій?
— Його купив Уолл-стріт.

Перець

ТАКТИКА «СКАЖЕНОГО ОГІРКА»

ІСНУЄ в природі рослина під назвою «скажений огірок». Плід цієї рослини, дозрівши, з тріском лопається, розкидаючи насіння на далеку відстань.

Мимоволі пригадується ця рослина, коли починаєш користуватися спиртом виробу артілі «Ленрайтос» (Київ, Басейна, 10). Тільки-но запалиш таблетку спирту, як вона з тріском розлітається на дрібні палаючі шматочки, загрожуючи випекти очі або викликати пожежу.

Застосовуючи тактику «скаженого огірка», артіль «Ленрайтос» безкарно розсіює свою браковану продукцію.

БАЧИТЬ ОКО...

Прийшла весна. Зійшла із шибок паморозь і з вікна кабінету т. Лисова — завідувача відділу пропаганди й агітації Летичівського РК КП(б)У (Кам'янець-Подільська область) — відкрилася чудова панорама.

Що видно з вікна т. Лисова?

Видно, насамперед, високу, художньо оформлену дошку показників соціалістичного змагання; ще видно газетні вітрини: одну — перед райвиконкомом і другу — перед районним Будинком культури.

Мешканці Летичева, однак, вважають, що красива панорама, яка відкривається з вікна т. Лисова, є ніщо інше, як міраж, тобто явище зорового обману. Наприклад: на дошці показників, яку видно з вікна т. Лисова, не видно ніяких показників змагання; не видно також газет — ні свіжих, ні старих — на обох вітринах, хоч красується на них заклик: «Читайте свіжу газету».

Через це злоязикі летичани подейкують, що діяльність т. Лисова — теж у значній мірі міраж, тобто явище зорового обману.

МІСЦЕ В ПРОСТОРІ

ПУНКТ, за визначенням Малої радянської енциклопедії, це певне місце у просторі.

Мається на увазі пункт — як загальне поняття. Коли ж конкретизувати це поняття, приміром, коли взяти Миколаївський державний племінний рибний пункт, то доведеться енциклопедію відкласти набік. Миколаївський держплемрибпункт свого певного місця в просторі не має. Вже рік, як ця установа домагається приміщення під контору і лабораторію. Вже рік, як цими домаганнями працівники племрибпункту прогули вуха начальникові обласного управління сільського господарства тов. Мужецькому. За цей рік їм вдалося встановити одне: слова, які потрапляють в ліве вухо тов. Мужецького, негайно ж вилітають через праве.

А пункт тимчасом продовжує залишатись без приміщення.

Очевидно, обласні організації вважають, що рибпункт навіть без певного місця в просторі повинен себе почувати, як риба в воді.

Ярослав ГАЛАН

З ДИКОГО ЗАХОДУ

Осінь 1948 року, сонячна Каліфорнія, місто Лос-Анжелос. На фасаді найбільш фешенебельного готелю строкатіє транспарант: «Тут відбувається десятий конгрес «Організації Моральної Відбудови».

Скорочено ця шановна організація називається «МРА». Її едина програма й мета — «боротьба з небезпекою комунізму» та «будування нового морального порядку».

Це була відповідь на Вроцлавський конгрес миру й культури. Цей конгрес так боляче зачепив почуття морального порядку керівників «МРА», що вони вирішили негайно протидіяти, протиставивши мирові війну, а культурі — фашизм.

Конгрес МРАкобісів почався в урочистій обстановці і в такій самій обстановці закінчився. Було виголошено кілька десятків промов і прийнято відповідну резолюцію, витриману в черчіллівському стилі. Підвалини «нового морального порядку» були покладені...

Та нас не так цікавлять подробиці цього каліфорнійського збіговиська, як його організатори й учасники. Хто ж вони такі, ці будівничі нової моралі, нового порядку?

Вичерпну відповідь на це питання дає перелік прізвищ, власники й власниці яких грали на конгресі першу скрипку. Це так званий «цвіт товариства», а якого товариства, судіть, читачі, самі. Ось вони, ці «квіти».

Князь Ясутане, директор японського банку;
Такасумі Мітсуї, акула японського капіталу;
Доктор Гайнеман, бургомістр міста Ессен;
Баронеса Гуттенберг, голова «Католицької допомоги жінкам» у західній Німеччині;
Лорд Гардінг оф Пенгерст, твердолобий;
Сер Чарльз — ще більш твердолобий;
Граф та графиня Карло ді Кастільйоне, пара італійських мільйонерів;
Графиня Айрль, поміщиця з Больцано;
П'єр де-Бенувіль, аристократичний ад'ютант де-Голля;
Барон Карвінскі, колишній державний секретар Дольфуса.
Розумному досить...

* * *

Минуло небагато часу й на арену виступила інтелектуальна сметанка організації «МРА», точніше кажучи, три пророки: вельмивідомий лорд Руссель та менш відомі директор Тойнбі й професор Боркенау. Цією їх ареною став німецький місячник «Монат», що друкується в англійській окупаційній зоні, з дозволу Бевіна й благословіння Черчілля.

Три знамениті мужі написали свої откровення стилем книги апокаліпсиса. Проспівавши хвалу атомній бомбі та войовничим атомникам, вони поетичними барвами малюють картину світу в той жаданий для пророків час, коли їх мрію про атомну війну буде здійснено Уолл-стрітом.

Надаймо насамперед слово найзнаменитішому. Руссель пише:

«Повернення до варварства з усіма його позитивними наслідками є благодаттю й порятунком».

Захлинаючись від захоплення, англійський пророк дає читачам привабливу картину цієї благодаті:

«Тоді (після атомної війни) скінчиться неприємний епізод «життя» й лише спокійні масиви каміння обертатимуться далі навколо сонця».

Ще більш приголомшливі блага обіцяє своїй пастві другий атомний пророк А. Тойнбі:

«Мурашки та бджоли чекають іще дня, коли вони заволодіють світом. Якщо коли-небудь зійде на них скромний дар інтелектуальної оцінки, вони із своєї історичної перспективи оцінять період ссавців та коротку епоху панування людських ссавців, як епізод без значення, повний галасу й шалу».

Третій пророк — професор Боркенау—менше галасливий, зате він має слабість до парадоксів. За його словами, людство складається з двох частин. Одна прагне до загибелі, а друга до смерті. Цим разючим відкриттям професор поквапно ділиться з читачами:

«Ми спостерігаємо парадокс, що люди, які жадають життя, приймають з розкритими очима загибель своєї власної цивілізації, в той час, як ті, що бояться катастрофи, підтримують смерть».

На думку трьох вищезгаданих мудреців, причиною всього лиха є факт існування... Радянського Союзу, й тому вони закликають до його негайної ліквідації. Але яким би це чином змусити народи Радянського Союзу до того, щоб вони дозволили себе зліквідувати? На це питання пророки Дикого Заходу так і не знайшли відповіді.

І вони — не знайдуть її.

Мал. М. СЛІПЧЕНКА

ЩАСЛИВЕ СІМЕЙСТВО

— Наш Гаррі зовсім не читає сучасної літератури.

— От і добре, а то б він давно нас зарізав.

ОБЛАВА

Бразільська поліція побила рекорд у викритті «комуністичних агітаторів». Зараз поліцейські власті Бразілії терміново розшукують «небезпечного комуністичного агітатора» Гюго Віктора, автора романа «Знедолені».

На бідняків бразільських, неначе грім із тучі,
(В куточки зазираючи, під стіл, під ліжко теж),
Накинулась поліція,
Бо є наказ рішучий:
— Агента більшовицького, агента
нетерпимого,
Якогось там письменника, злочинця невловимого
Гюго знайти негайно!
Узяти під арешт!..

Панове поліцаї, хоч в цих ділах ви й терті,
Хоч Уолл-стріту служите ви вірно, як хорти,
Гюго вам не спіймати, бо він живе
в безсмерті,
Поліції ж в безсмертя ніколи не ввійти!

І. РОСОХОВАТСЬКИЙ.

Мал. І. ГОМОЛЯКИ

НАЦІОНАЛІЗАЦІЯ ПО-ЛЕЙБОРИСТСЬКОМУ

— Поглянь, який прекрасний вигляд має містер Уотвелл після націоналізації його підприємства.

— Ще б пак! Прибутки в нього збільшились, а турботи — зменшились.

ШАНОВНИЙ ПЕРЧЕ!

Восени минулого року Друго-Михайлівське споживче товариство завезло для потреб пайовиків квашені огірки й помідори. Коли б знаття, що наші кооператори виявлять таку ініціативу, ми б не квасили ні огірків, ні помідорів. А так вийшла неув'язка: ми споживаємо своє квашення, а кооператори ждуть покупців на своє. Ждали-ждали, виглядали-виглядали та й вирішили... продавати лампове скло з квашеною нагрузкою. Не візьмеш 2 кілограмів огірків і 2 кілограмів помідорів — не матимеш скла.

Вважаємо, шановний Перче, що досвід наших кооператорів гідний того, щоб бути увіченим на твоїх сторінках.

Пайовики: Д. БОРИСЕНКО, М. ЄФРЕМОВ, Т. ШАХОВА.
Михайлівський район,
Запорізької області.

ТОВАРИШУ ПЕРЕЦЬ!

Побачив би ти, як — з приходом весни — ожив наш парк імені Горького (м. Ворошиловград)! Вийшли на весняну прогулянку постійні відвідувачі парку—корови, телятка, кози. «Вхід вільний» бо огорожа поруйнована. Недавно одна кізонька забралася на радощах на парашутну вишку, давно чомусь забуту. Ледве зняли її звідти. Та хіба це все! Навколо дерев — буйно зазеленів і пішов угору бур'ян. Запахла річка Луганка, яку щодня поповнюють промислові води і різні покидьки.

Приїдь, Перче, і запроси на прогулянку в парк ім. Горького голову міської Ради тов. Воробйова. Може хоч тоді він полюбується парком і подише запахом весняної Луганки.

Н. ЗВІРЯКА.

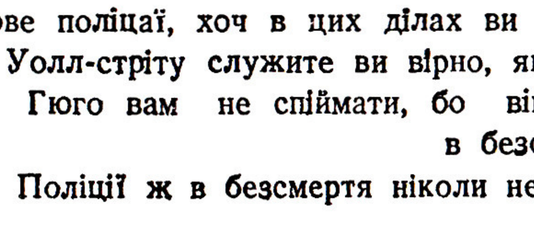

ШАНОВНИЙ ПЕРЕЦЬ!

Професія дегустатора, як відомо, поширена на виноробних підприємствах. У нашій Борівці виноробством ніхто не займається, а «дегустатори», між тим, і у нас водяться. Знімають вони пробу не на смак, а на слух, і «дегустують» не вино, а радіоприймачі.

Купив я недавно в сільмазі радіоприймача «Родина». Приніс його додому, настроїв, а він ледь-ледь хрипить. Я — назад до сільмагу.

— Невже вам приймач не сподобався? — здивувався продавець Косянський. — А голова нашого споживчого товариства Витвицький користувався ним кілька місяців і залишився вдоволений.

Я зацікавився, чи всі приймачі проходять таку дегустацію, і знову здивував продавця:

— А як же інакше, — сказав він, — хіба ж можна без перевірки?

Ми, споживачі, вважаємо, що без такої перевірки можна обійтись. Але для цього необхідно позбутись «дегустаторів» — порушників правил радянської торгівлі.

М. КУЛЬЧИЦІВСЬКИЙ.
Чернівецький район,
Вінницької області.

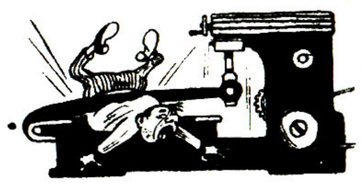

ДОРОГИЙ ПЕРЧЕ!

Порадь, як використати льоном'ялку у колгоспі, де льону не сіяли і не сіють.

У Ніжинській (на Чернігівщині) базі «Сільгосппостач» нам цю машину дали в «нагрузку» до кінного привода. Причому директор т. Бартиховський нас заспокоїв.

— Ви не перші, ви і не останні. Можете не брати, але тоді й привода не одержите.

Довелося взяти. А тепер ждемо не діждемося, доки якийсь винахідник модернізує машину, щоб вона могла м'яти не тільки льон, але і боки таким «постачальникам», як т. Бартиховський.

П. КУНДЮБА.
Колгосп «Шлях Ілліча»,
Носівський район,
Чернігівської області.

●

ПЕРЕЦЬ ДОПОМІГ

До ПЕРЦЯ надійшов лист про безладдя в гуртожитках Одеського інституту інженерів борошномельної промисловості.

Одеський міськком КП(б)У повідомив редакцію що, після втручання парторганізації, в гуртожитках наведено належний порядок. Обладнано затишні кімнати для самостійних навчань студентів, влаштовано червоний куток. При гуртожитку працює їдальня, буфет та перукарня.

* * *

Редакція одержала листа про антидержавні вчинки керівників Білопільського райпромкомбінату (Сумська обл.). На прохання ПЕРЦЯ цією справою зайнялася обласна прокуратура. Проведеною перевіркою факти, зазначені в листі, повністю підтвердилися. За спекуляцію шкіряними товарами Я. Чичугу, І. Зарецького, І. Сегеду та А. Чичугу притягнуто до кримінальної відповідальності.

Редактор Ф. МАКІВЧУК. РЕДАКЦІЙНА КОЛЕГІЯ: Остап ВИШНЯ, Я. ГАЛАН, О. КОЗЮРЕНКО, О. МИХАЛЕВИЧ.

Видавництво ЦК КП(б)У «Радянська Україна». Адреса редакції: Київ, Коцюбинського, 7, Тел. 5-30-31 4-65-56 дод. 59. Передплатна ціна 2 крб. на місяць.

Журнал «Перець» № 10 (165) (на украинском языке). Підписано до друку 17 V. 1949 р. Формат 72X100 см. 1 друк. арк.

БФ 01343. Друкарня видавництва «Радянська Україна». Київ, Прозорівська, 59. Зам. 1697. Тираж 60.000 прим.

Відсканував і опрацював Олег Леськів
http://perec-ua.livejornal.com

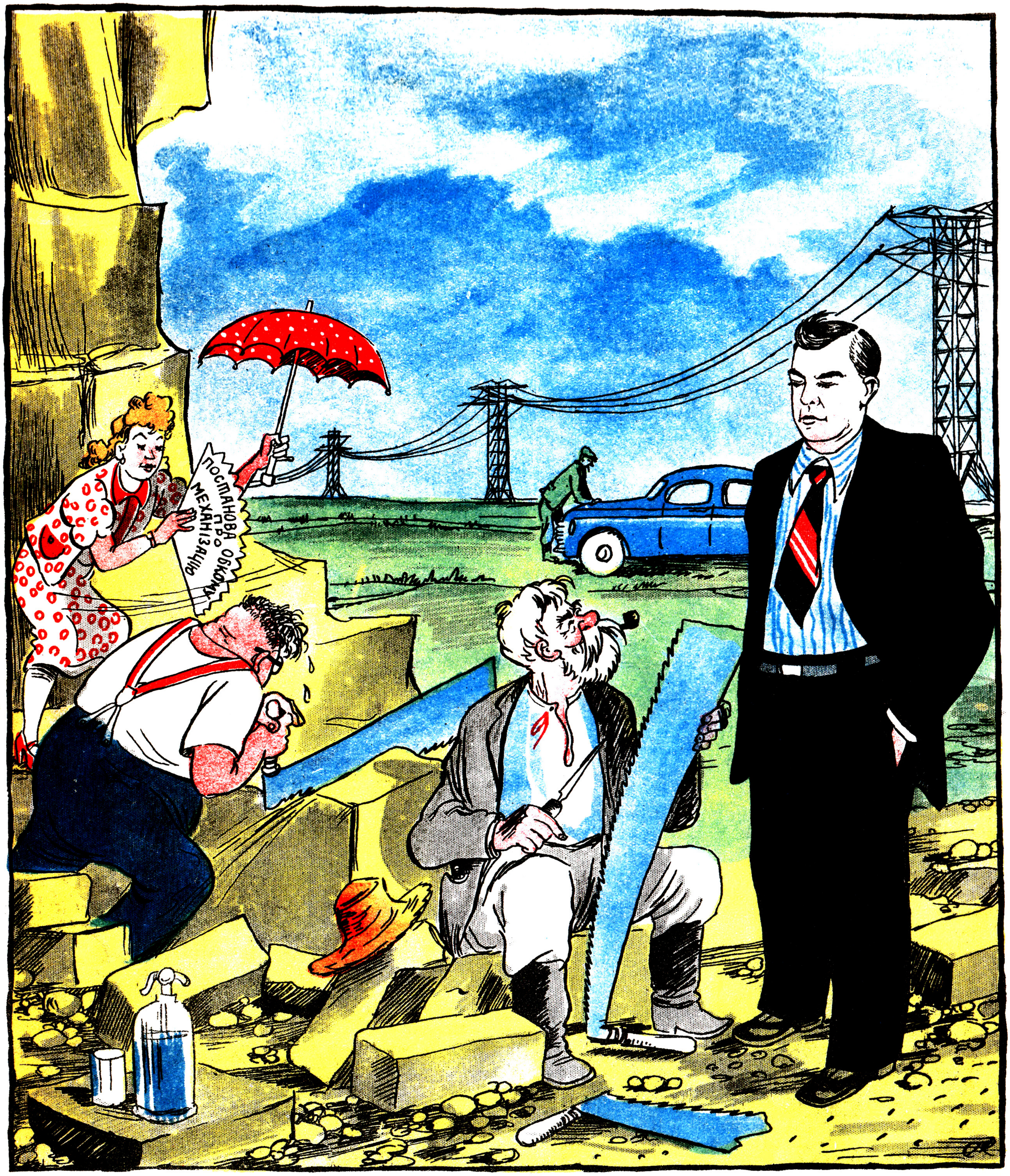

Мал. О. КОЗЮРЕНКА

ПИЛЯЙ-ВАЛЯЙ

Перед вами в повному розпалі заготовка каменю-черепашника в Запорізькій області.

А, правда, здорово?

Цю високу механізацію (за принципом «пиляй-валяй») приїхав якраз оглядати секретар обкому КП(б)У тов. Єнютін. І тут уже начальник обласного управління будівельних матеріалів тов. Шапіро постарався показати, як кажуть, товар лицем. Він власноручно демонструє, як поруч з Дніпрогесом і гігантом «Запоріжсталь» на повну потужність дирчить прадідівська пилочка. Хороша техніка! Як годину похекаєш — так цеглину і одрізав!

Начальникові управління тов. Шапіро, бідолазі, парко. Отож секретарка і освіжає його віялом, або, як казали колись в Одесі, «делает ему прохладу».

— Як не є, тов. Єнютін, а за рік вся область аж 540 кубометрів черепашника заготовила! — рапортує Шапіро.

На малюнку ви ще бачите дідка-точильника. Він виконує тут обов'язки ще й «технічного консультанта». Дідок зустрів секретаря обкому такими словами:

— Як же це виходить, товаришу Єнютін, що техніка рухається вперед, а ми з товаришем Шапіро і досі рухаємо пилкою — «то вперед, то назад». Точнісінько так, як мої прадід рухали!

...І справді, товариші запорізькі керівники, як це воно так виходить? Подумайте! Подумайте, що вам слід зробити, щоб механізацію видобутку черепашника якнайшвидше здвинути з місця і... в кар'єр!